În vâltoarea luptei

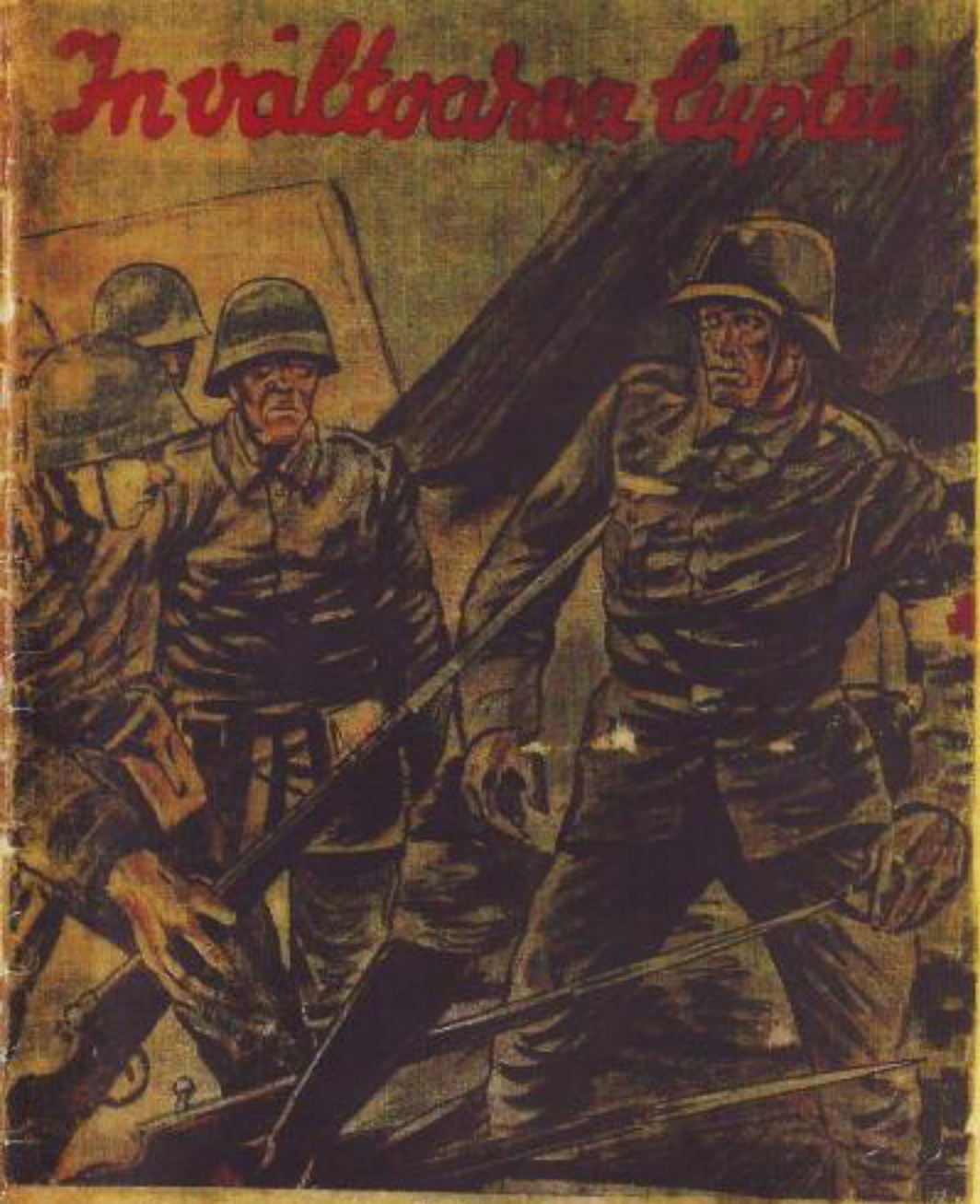

AVENTURI de RĂSBOI

POVESTIRI DE RAZBOI

2

IN VALTOAREA LUPTEI

de W. HOEPPENER - FLATOW

Trad. de AL. SERBANESCU

3421

EDITURA PODEANU

Str. Smârdan, 16, Bucureşti I.

IN VALTOAREA LUPTEI

Camarazii îl porecliseră „Hupf"! Nimeni n'ar fi ştiut să spună ce însemna această poreclă şi nici cum de au ajuns să-i spue astfel. Intr'o bună zi, unul dintre ei i-a strigat aşa şi „Hupf" a rămas.

In realitate îl chema Klaus Georg Gefikens, avea douăzeci şi unu de ani şi fusese vânzător într'o drogherie. Era un băiat înalt, slab, cu părul blond şi ochii albaştri, a cărui pasiune erau motoarele.

Era în stare să stea ore întregi în faţa unui automobil, în faţa unui avion sau a unei simple motociclete, admirând mersul lin dar puternic al pistoanelor, răpăiturile regulate ale gazelor şi mersul motorului. Patima pentru tot ce era mecanică fusese atât de puternică, încât Klaus Georg a pus vreme de doi ani de zile ban cu ban de o parte, s'a lipsit de orice plăcere, n'a cheltuit nici o para mai mult decât era absolută nevoie şi şi-a cumpărat o motocicletă.

In cele din urmă izbuti într'o bună zi, să pornească motorul şi aflându-se în şea să gonească cu viteză mereu crescândă pe panglica albă a şoselii, dincolo de marginea oraşului, în mijlocul câmpului, acolo unde nu mai există nici automobile, nici tramvae electrice şi nici gări murdare, ci numai verdele proaspăt al ogoarelor şi miresmele îmbătătoare ale pădurilor.

In timpul acestor plimbări a încolţit cu încetul în mintea lui Klaus Georg ideea să devie fermier. In timp ce se dihnea la marginea drumului, respirând cu nesaţ boarea

umedă a pământului gras și roditor, se vedea stăpân al unei ferme model, cu ograda plină de orătănii, în casă cu o nevastă cu obrajii roșii de sănătate și pe prispă cu o puzderie de copilași blonzi și cu ochii albaștri întocmai ca și el, sgomotoși și tăvăliți prin colb, dar voinici și bucuroși.

Lui Klaus Georg nu i-a fost însă dat să-și vadă visul cu ochii.

Când i-a sosit ziua, a trebuit să se prezinte spre a-și face datoria față de țară, astfel că a uitat de fermă și nevastă, interesându-se mai mult de secretele puștii mitralieră, de tragerile cu carabina, tactica de luptă și toate celelalte chestiuni care putea preocupa pe un recrut. Și mai înainte de a putea să revie la visul său a sosit războiul.

Un lung tren militar îl ducea pe Klaus Georg și pe camarazii săi spre răsărit, mereu spre răsărit. Erau numai oameni tineri, soldați cari fremătau de nerăbdare să dea ochii cu dușmanul. Nu cântau însă, și nici nu strigau fără nici o noimă, ci priveau liniștiți pe ușile vagoanelor cum se depăna imaginea colorată a peisagiului prin fața ochilor lor. Și tot ceeace vedeau era patria. Câmpiile și gospodăriile, satele și bisericile, femeile și copii cari le făceau semne cu mâna, toate acestea reprezentau patria pe care trebuiau s'o apere.

Au coborât în toiul nopții. Era întuneric beznă, iar ploaia răpăia fără încetare. Clădirea gării era cufundată în întuneric. Câțiva au încercat să citească în pofida beznei numele scris pe o tăblie albastră, dar n'au putut. Soldații vorbeau în șoapte între ei. Deodată, în liniștea adâncă se auzi lătratul scurt al unei mitraliere. Și în clipa aceea toți tinerii strânși pe peronul gării necunoscut au înțeles că acesta este războiul.

Un glas limpede se auzi strigând o comandă:

— Arma la umăr! Companie la dreapta! Pas de voie, înainte marș!

Pietrișul scârțâi sinistru sub pașii soldaților. Se auzi o ploscă de metal care căzu pe pietră.

— Mizerabilă vreme! spuse cineva din mulțime.

Apa picura încet depe marginea căștilor de oțel, se stre-

cura rece ca un fior dealungul spinării. Mitralierele continuau să tragă undeva în depărtarea acoperită de vălul întunericului.

— Geffkens! se auzi glasul comandantului de pluton.

Ofițerul se oprise sub streașina unei magazii de mărfuri. Tresele argintii luceau în noapte.

— Ordonați!

— Geffkens, știi să conduci automobilul?

— Da!

—Foarte bine! În hotelul din spatele gării este comanda unei coloane sanitare. Mi-au comunicat că au nevoie de un conducător de automobil sanitar. Te vei prezenta imediat comandantului coloanei!

— Domnule sublocotenent,— spuse Klaus Georg cu glas gâtuit — ... sanitar...

Ofițerul îl privi fără să clintească:

— Știu ce vrei să spui, Geffkens! Nu pot face însă nimic. Avem nevoie de sanitari ca și de pușcași. Îmi dau seama că-ți vine greu să-ți părăsești tocmai acuma camarazii. Ești însă cel mai pirpiriu din întregul pluton. Ești un băiat bun dar slăbuț. Cred că vom învinge și fără ajutorul tău... și apoi coloana sanitară are nevoie de un conducător de automobil.

Klaus Georg uitase cu totul ținuta militară. Dădea numai bâlbâit din cap, iar fața sa slabă și prelungă se încreți de iritare. Într'un târziu, se întoarse brusc și fără să mai arunce o privire camarazilor săi, cari porniseră tocmai spre front se îndreptă spre clădirea întunecată a hotelului din dosul gării. Din ziua aceea, Klaus Georg Geffkens purta pe brațul stâng o banderolă cu o cruce roșie și era conducătorul automobilului nr. 4 al coloanei sanitare.

II

— Domnule căpitan, trebue neapărat astăzi? Subofițerul sanitar privea îngrijorat fața trasă a medicului căpitan. Acesta își aprinse o țigară și trase lacom fumul în piept. Subofițerul continuă:

— Oamenii mei nu sau mai odihnit de aproape șaizeci de ore. De nouă zile nu și-au mai scos hainele după ei. Și apoi drumurile acestea...

Medicul sta sprijinit de ușă și nici nu-l asculta. Abea-și mai ținea ochii deschiși. Ba la un moment dat adormi chiar deanpicioarelea.

— Domnule căpitan!

Subofițerul se repezi cu un scaun pe care-l întinse medicului.

— Luați loc, domnule căpitan.

— Ce-i? Ce s'a întâmplat? Medicul se trezi speriat. In colțul buzelor i se ivi un zâmbet. — Te pomenești că am adormit!

Aruncă țigarea pe jos și o stinse cu piciorul.

— Ce voiam?... Ah, da. Am trei grav răniți!

— Oamenii mei n'au mai dormit de peste șaizeci de ore, își repetă litania subofițerul, sperând că de data aceasta va fi ascultat. Glasul său avea ceva de rugă. In fața ochilor nu-l mai vedea pe căpitanul medic, ci numai pe oamenii coloanei, cari adorm'seră îmbrăcați pe stratul subțire de pae așternut pe podeaua unei odăi.

— Nici nu știu pe cine să trimit! mai spuse subofițerul strângând nervos spătarul scaunului din fața sa. Oamenii nu mai au o clipă de odihnă și... Subofițerul se opri și privi mirat spre colțul odăii, de unde se ridică un tânăr cu ochii roșii de nesomn și care se apropiă de cei doi cu pas nesigur.

— Ce dorești, Geffkens?

Soldatul Geffkens încercă să ia poziția reglementară. Pleoapele îi erau umflate, iar mâinile-i tremurau.

— Fac eu drumul acesta, domnule subofițer!

— Mulțumesc, Geffkens, spuse atunci surâzând medicul, punându-i mâna pe umăr. Să sperăm că vei resista! Fii gata peste cincisprezece minute. Spunând aceste cuvinte, ofițerul se depărtă. Trebuia să opereze încă trei cazuri, în spitalul curat improvizat în mica școală a satului, unde se aflau cantonați.

— Ești un băiat de treabă, Geffkens, spuse atunci și sub-

ofițerul privindu-l încruntat. Pentru treaba asta capeți o ceașcă de cafea fierbinte.

Umblând încet, ca să nu trezească cumva pe soldații adormiți pe podele, subofițerul puse apa la fiert pe mașinuța de spirt, în timp ce Klaus Georg își vârâ capul într'un hârdău cu apă rece ca ghiața spre a se trezi deabinelea. Își puse apoi mantaua.

— Se lasă ger afară, spuse el surâzând. Sorbi cafeaua fumegândă ținând ceașca cu ambele mâini. Gândul îi sbura însă departe dealungul drumului pe care trebuia să-l străbată în noua sa misiune.

— Spune-mi, îl întrerupse atunci subofițerul, cum se face că te-ai găsit tocmai dumneata, cel mai tânăr și mai slab soldat al nostru, să faci drumul ăsta obositor?

„...un soldat pirpiriu...", Klaus Georg își aminti cuvintele ofițerului, în noaptea aceea ploioasă, când fusese trimis la coloană. Simțea o strângere de inimă amintindu-și de cuvintele acelea.

Avea dreptate superiorul. Dar Klaus Georg nu era de vină. Era născut imediat după război, un copil al marilor orașe, hrănit ca vai de lume, crescut în stradă, fără sport, fără aer curat. Aceasta nu însemna însă că era un soldat mai puțin viteaz decât oricare altul.

— Nu vreau să fac acest drum, domnule ofițer... trebue să-l fac? Toți ceilalți camarazi au cel puțin două drumuri mai mult ca mine și sunt frânți de osteneală. Și apoi... m'ați pus totdeauna să fac drumurile cele mai ușoare. Vreau să arăt și eu ce pot!

— Foarte frumos din partea dumitale Geffkens. Te înțeleg! Îți urez succes. Întoarce-te sănătos!

— Mulțumesc domnule subofițer.

Înviorat de apa rece și cafeaua fierbinte, Klaus Georg salută reglementar și porni spre ușă.

— Un moment Geffkens. Vei conduce o mașină care nu ne aparține nouă. Lași automobilul acesta la destinație și te înapoiezi cu mașina noastră care se află acolo... aceea a lui Ștefan.

Ștefan era un voluntar al coloanei, care fusese împușcat

cu o zi mai înainte de niște franctirori. Pornise cu mașina pre comanda diviziei, dar fusese asasinat în drum, iar automobilul rămăsese acolo. De atunci nimeni nu avusese vreme să aducă înapoi mașina. Compania fusese necontenit în prima linie, iar coloana sanitară avusese mult de lucru.

Geffkens eșì afară în noaptea rece de Septembrie. Bătea un vânt umed și pătrunzător. O soră de caritate aștepta lângă automobilul crucii roșii. Un agent sanitar se afla lângă ea.

— Gata? întrebă Klaus Georg.

— Gata!

Mașina porni. Șoseaua era îngrozitoare. Groapă lângă groapă, bolovani și tot felul de obstacole îngreuiau înaintarea. Automobilul se clătina ca o corabie pe valurile agitate ale mării. Din interiorul mașinii se auzi un geamăt și glasul liniștitor al surorii de caritate.

— Atenție! își comandă singur Geffkens. Camaradul dinăuntru este greu rănit. Trebue să conduc cu și mai mare prudență.

Fără vrere își aminti de figurile palide, de buzele vinete ale răniților pe cari îi transportase fără încetare din prima zi a victorioasei ofensive pe frontul din răsărit. Își aminti de răbdarea îngerească a acestor oameni, cari cu toate chinurile pe care le îndurau, știau să răsplătească totuși cu un „mulțumesc" fiecare serviciu.

În depărtare apărură lumini. Era o coloană motorizată ce se îndrepta spre front. Autocamioane uriașe, în care se aflau înghesuiți nenumărați soldați cu mâinile încremenite pe carabine, trecură prin fața lui Klaus Georg. În depărtare se auzea mugetul surd al artileriei grele și țăcănituri de mitraliere.

Odată se opri alături de un motociclist care-și repara mașina pe marginea drumului.

— Camarade, ăsta este drumul care duce la divizie?

Motociclistul, o fantomă cenușie în mantaua sa de cauciuc, cu capca pe cap și ochelarii mari atârnând la gât, își ridică privirile.

— O iei prima la dreapta, până dai de conacul unei moșii. Comanda diviziei mai era eri acolo. Dacă ai noroc mai pui

mâna pe ei. De nu, trebue să faci drumul încă odată.

Geffkens duse mâna la cască: „Mulţumesc camarade!" Curios război mai este şi ăsta, gândi el în timp ce porni din nou motorul. Credeam că va trebui să stăm în tranşee şi adăposturi săptămâni de zile, ascultând focul de baraj al artileriei inamice, întocmai ca în timpul războiului mondial. Când colo e cu totul altfel. Războiul acesta este însă o luptă neîntreruptă, o înaintare fără răgaz, un iureş nebun. Dacă vom continua aşa — mai gândi el zâmbind — ne pomenim într'o bună zi în Siberia, căci pe cât se pare oamenii noştri nu prea ştiu ce este osteneala.

In clipa următoare trebui să însă să oprească. Un subofiţer se apropiă agitând o lampă roşie. Automobilul mai înainta încă încet, în timp ce subofiţerul sări alături de Geffkens.

— Atenţie! strigă el conducătorului maşinii. Au încercat să arunce podul în aer, dar nu le-a reuşit decât în parte. Acuma trebue să stăm şi să cârpim ce au stricat. Ia-o la dreapta şi ţine-o cât mai aproape de balustradă!

Geffkens ascultă instrucţiunile. Se asigură că frâna de mână funcţionează şi încercă să străbată cu privirea întunericul. Nu vedea însă nici urmă de pod. Zărea numai nişte luminiţe care se agitau încoace şi în colo, şi auzea comenzi.

— Construim zi şi noapte, spuse subofiţerul aprinzându-şi o ţigare. Deabea acuma am reuşit să aranjăm aşa lucrurile, ca să se poată trece din nou peste pod.., cu cea mai mare băgare de seamă însă şi numai câte o maşină odată. Dacă ai fi sosit cu cinci minute mai de vreme ai fi fost primul care să treacă dincolo. Ai întârziat însă, aşa că ţi-a luat-o înainte o formaţie de tancuri uşoare.

In timp ce subofiţerul îi dădea aceste informaţii, primele tancuri trecură prin faţa lui Geffkens. Păreau nişte cărăbuşi de oţel enormi, nişte insecte apocaliptice, cu ochii lungueţi, care înaintau târâş dar iuţi, făcând un asurzitor zgomot de metal clocănit.

Era ca un iureş de fiinţe isvorîte din beznele sumbre ale timpurilor venite să cucerească din nou pământul.

Intr'un târziu apăru o lumină verde alături de maşină, iar ultimul tanc trecu ca un bolid.

ofițerul privindu-l încruntat. Pentru treaba asta capeți o ceașcă de cafea fierbinte.

Umblând încet, ca să nu trezească cumva pe soldații adormiți pe podele, subofițerul puse apa la fiert pe mașinuța de spirt, în timp ce Klaus Georg își vârâ capul într'un hârdău cu apă rece ca ghiața spre a se trezi deabinelea. Își puse apoi mantaua.

— Se lasă ger afară, spuse el surâzând. Sorbi cafeaua fumegândă ținând ceașca cu ambele mâini. Gândul îi sbura însă departe dealungul drumului pe care trebuia să-l străbată în noua sa misiune.

— Spune-mi, îl întrerupse atunci subofițerul, cum se face că te-ai găsit tocmai dumneata, cel mai tânăr și mai slab soldat al nostru, să faci drumul ăsta obositor?

„...un soldat pirpiriu...", Klaus Georg își aminti cuvintele ofițerului, în noaptea aceea ploioasă, când fusese trimis la coloană. Simțea o strângere de inimă amintindu-și de cuvintele acelea.

Avea dreptate superiorul. Dar Klaus Georg nu era de vină. Era născut imediat după război, un copil al marilor orașe, hrănit ca vai de lume, crescut în stradă, fără sport, fără aer curat. Aceasta nu însemna însă că era un soldat mai puțin viteaz decât oricare altul.

— Nu vreau să fac acest drum, domnule ofițer... trebue să-l fac? Toți ceilalți camarazi au cel puțin două drumuri mai mult ca mine și sunt frânți de osteneală. Și apoi... m'ați pus totdeauna să fac drumurile cele mai ușoare. Vreau să arăt și eu ce pot!

— Foarte frumos din partea dumitale Geffkens. Te înțeleg! Îți urez succes. Întoarce-te sănătos!

— Mulțumesc domnule subofițer.

Înviorat de apa rece și cafeaua fierbinte, Klaus Georg salută reglementar și porni spre ușă.

— Un moment Geffkens. Vei conduce o mașină care nu ne aparține nouă. Lași automobilul acesta la destinație și te înapoiezi cu mașina noastră care se află acolo... aceea a lui Ștefan.

Ștefan era un voluntar al coloanei, care fusese împușcat

— Dracu știe prin ce smârcuri o fi zăcând și mașina aia! Poate că au trimis-o cu ofițeri spre linia de luptă! La urma urmii n'ai decât să mai aștepți puțin și să te odihnești.

Un glas se auzi din întuneric:

— Kruse, deșteaptă-l repede pe domnul colonel medic! Au sosit trei cazuri grave care trebuesc să fie operate imediat!

— Lăsați-l să doarmă o oră măcar, se auzi glasul unei surori de caritate. Gândiți-vă că și domnul colonel e om. A lucrat neîntrerupt dela ora șase dimineața. Nici nu se mai putea ține pe picioare.

Auzind însă geamătul răniților cari fuseseră dați jos din mașină tânăra fată tăcu impresionată.

Klaus Georg coborî clătinându-se din mașină, își scoase mănușile. Se simți deodată atât de ostenit, încât s'ar fi culcat pe jos, în noroi, numai ca să doarmă. Îi părea că sângele din vine i se transformase în plumb fierbinte. Capul îi vuia, iar privirile îi erau împăienjenite. Voi să-și scoată casca din cap, dar văzu că mâinile îi tremurau și nu-i mai ascultau poruncile. Pleoapele îi erau umflate.

Se sprijini obosit de automobilul cu care venise. Nimeni nu-l lua în seamă. Foamea și setea îl chinuiau. Păși clătinându-se ca un om beat, străbătu curtea și deschise la întâmplare ușa unei camere. Se simți învăluit de căldura binefăcătoare a încăperii, auzi, dormind pe jumătate, glasuri bărbătești. Cineva se apropie de el și-i puse o cană cu o fiertură în mână:

— Bea camarade!

Un altul îl bătu prietenește pe umăr și-i dădu un scaun. În starea sa de demi-somnolență auzi un glas cunoscut:

— Hupf! Să mă trăznească Dumnezeu dacă nu-i Hupf! Ce dracu cauți aici bătrâne...?

III

Caporalul Karl Wagenknecht își privi îngrijorat prietenul. Nu știa da[illegible] sanitarul Klaus Georg Geffkens sosise

aici fiind bolnav și trebuia trimis imediat la infirmerie, sau dacă era numai obosit, iar în cazul acesta singurul său leac era un pat sau mai bine zis o mână de paie întinse undeva pe jos.

Voinicul Wagenknecht și slăbuțul Geffkens fuseseră colegi de școală. Prieteni nedespărțiți. Își fumaseră împreună prima țigară interzisă și tot împreună li se făcuse rău. Trăseseau împreună chiulul dela școală și tot împreună încasau pedepsele dacă erau prinși. Împreună se duceau la scăldă — desigur în locurile unde scăldatul era „strict interzis" — și tot împreună au primit o corecție pe partea mai moale a corpului lor, atunci când fură prinși de un gardian și aduși în fața tatălui lui Wagenknecht. La terminarea școlii drumurile lor s'au despărțit însă. Wagenknecht a devenit mecanic de automobile, iar Geffkens „apițer", adică la drept vorbind drogh'st.

În mintea lui Klaus Georg se făcu fulgerător lumină, dar nu destulă spre a izgoni somnul. Își recunoscu prietenul și fără să îndrăznească să-i întindă mâna, de teamă să nu scape pe jos gamela cu supă fierbinte, îl întrebă cu gura încleiată de oboseală:

— Noroc Karl! Ce mai faci?

Se târî apoi până în apropierea mesii din mijlocul odăii și se prăbuși sdrobit pe un scaun.

Ar fi voit să-i mai spuie ceva prietenului său din copilărie, să-l mai întrebe ceva, dar adormise mai înainte de a deschde gura.

— Hei! Sanitarul care a venit mai adineauri!

Glasul subofițerului îl smulse pe Klaus Georg din brațele plăcute ale somnului. Sări în picioare. În fața sa se afla superiorul care-l întrebase la sosire ce dorește.

— Automobilul coloanei voastre a fost adus înapoi. Am dat ordin să-i puie benzină și ulei, așa că poți porni imediat.

Klaus Georg era din nou bine dispus. Cele câteva ore de somn îl întremaseră. Sgomotul și acel du-te vino neîntrerupt al odăii de gardă nu-i împiedicaseră să doarmă fără

vise; îl treceau fiorii din cauza aerului rece al dimineții. Se căută prin buzunare doar doar va da de o bucățică de pâine. Apoi bău restul supei care rămăsese în gamelă în fața sa.

— Domnule subofițer, nu știți dacă unitatea mea mai se află în Oslavsko? întrebă el.

Celălalt dădu poznaș din umeri:

— Mă băete, zău că nu sunt prezicător. Când ai plecat de acolo? La miezul nopții? Acuma este șapte dimineața. Tot ce se poate ca unitatea să se fi deplasat Dumnezeu știe la ce depărtare. În războiul ăsta nu mă mai miră nimic. În orice caz înapoiază-te la Oslavsko și ia-le de acolo urma!

Din colțul mai întunecat al camerii se auzi atunci glasul unui caporal din arma tancurilor, îmbrăcat în eleganta sa uniformă neagră:

— Mergi la Oslavsko Hupf? Ia-mă și pe mine!

Caporalul care spusese aceste cuvinte nu era altul decât Karl Wagenknecht. Klaus Georg își dădu abea acuma seama cu cine vorbise cu o seară înainte. Karl purta pe piept o panglică neagră chenăruită cu alb, de care atârna Crucea de Fier.

— Iartă-mă Karl! Astă noapte nu băgasem de seamă! Felicitările mele.

— Mulțumesc! Mâna lui Wagenknecht mângâie decorația. Dar nu asta e cel mai important lucru în momentul de față. E de mai mare însemnătate să ajung cât mai curând la Oslavsko. Înțelege-mă omul lui Dumnezeu că unitatea mea se află undeva pe acolo. Probabil că vor porni d'n nou la atac și n'aș vrea să se ducă fără mine. Trebuie să ajung cât mai curând înapoi să-mi iau în primire postul în tanc.

Făcu o mutră atât de plouată, încât Klaus Georg pufni fără voie în râs: „Păi ce cauți atunci aici?"

— Ah! am venit să dau raportul și să-mi iau în primire decorația! Nu mă mai omori cu întrebările. Grăbește-te mai bine să pornim cât mai curând. În timpul drumului îți povestesc apoi tot ce-ți poftește inima. Numai hai odată.

— Mai băiatule, drept să-ți spun, credeam că nu mai ajung înapoi în liniile noastre în ziua aceea. Știi și tu că Oslavsko este numai un sat infect, care nu ne prea interesa. În schimb însă gara care se afla în apropiere era de cea mai mare însemnătate, deoarece adversarul aducea necontenit trupe proaspete și material de război în prima linie pe această cale. Polonezii se fortificaseră bine pe poziții, iar nouă nu ne era de loc la îndemână toate acestea. Trebuia să aruncăm cu orice preț în aer instalația căii ferate. Singura parte mai grea era că liniile acestea se aflau la treizeci de kilometri în spatele frontului inamic. Avioane de bombardament sau luptă nu existau la dispoziția comandantului în acel moment, așa că s'au cerut voluntari pentru misiune. Mi-am privit atunci „limuzina", adică tancul, i-am făcut cu ochiul camaradului mitralior, căci eu sunt conducătorul și ne-am prezentat amândoi pentru misiune. Am pornit în zori. Erau trei tancuri menite să facă siguranța unui autocamion plin cu pionieri și cu uneltele lor. Am trebuit să facem un mic ocol, am trecut peste un pod de cale ferată, căci podul din apropiere fusese distrus prin bombardamente și am ajuns în cele din urmă în apropierea locului unde trebuia să ne facem datoria.

N'aș putea spune că lucrurile au mers chiar ca pe roate. Trecerea prin liniile poloneze a fost destul de grea, dar din fericire am reușit să înșelăm atenția dușmanului. În fața gării am luat formație. Două tancuri se aflau în frunte— în unul din ele era locotenentul care conducea expediția noastră, venea apoi autocamionul cu pionieri și cu unelte și la urmă al treilea tanc. Pionierii au coborât din autocamion și s'au apucat de treabă. Polonezii au observat însă cu cinci minute prea devreme ce puneam la cale și au început să tragă din toate puterile. Plouau gloanțele de par'că ar fi fost grindină în toiul verii. Deși ne aflam în tancuri, nu ne prea venea la îndemână atunci când auzeam gloanțele ciocănind pereții de oțel. Ba, la un moment dat se auzi o bubuitură serioasă. Un proectil explodase la mai puțin de cincizeci de metri de tancul meu.

A ţintit ceva prea departe, mă gândesc eu. Celălalt proectil mă va lovi în plin. Pornesc maşina şi mă opresc la cincizeci de metri distanţă de locul unde mă aflasem. Ce să vezi: proectilul loveşte exact acolo unde ne aflasem cu câteva clipe mai înainte. Ne-au cam trecut fiorii gândindu-ne la ce ni s'a fi întâmplat dacă rămâneam locului.

Între timp, polonezii îşi rectificaseră tirul. O întreagă baterie îşi dădea toată silinţa să ne scoată din luptă. Şrapnelele plesneau în jurul nostru, că-ţi era mai mare dragul. Schijele loveau carapacea de oţel a tancului, care rezista

însă minunat. Parcă am fi fost închişi într'o cutie de conserve. Se îngroşa gluma. Locotenentul filtră. Era semnalul de retragere pentru pionieri şi să se urce în autocamion, spre a ne reîntoarce acasă. Se gândea omul că nu vom mai rămâne prea mulţi în viaţă dacă nu ne vom grăbi. Mie îmi dădu ordin să rămân ultimul şi să asigur retragerea. Când mă pregăteam să pornesc, ce-mi văzură ochii? În gară intră tocmai un tren de marfă. Vagoanele erau plîne cu soldaţi, ca un păduchios de alte alea.

Mitralierul puse mâna pe trăgaciu.

— Stai omule, nu te grăbi, îi strig eu. Lasă-i să se apropie.

Când trenul nu mai era decât la câteva sute de metri, comand:

— Foc de voie!

Omul meu puse tunul nostru mic în funcțiune. Prima lovitură n'a nimerit. Dar cea de a doua a plesnit drept în cazanul locomotivei.

Un nor de aburi fierbinți înconjură într'o clipă trenul. Mecanicul și fochistul au sărit jos și au luat-o la goană, dar n'au ajuns prea departe, căci loviturile următoare nimeriră drept într'un vagon cu muniții.

Să te ții atunci. N'am mai pomen't de când sunt așa explozie. Bubuitul ne-a ameț't, iar pământul s'a cutremurat, de ziceai că vrea să ne scuture de pe spinarea lui. Bucăți de fier, lăzi, oameni, sburau prin aer de par'că ar fi căpătat toate celea aripi. Se auzeau urlete, muerături, dar era prea târziu. Când s'a mai l'niștit fumul, am văzut că linia ferată era distrusă pe o distanță considerabilă.

I-am tras un hura, de nu mai auzeam nici motorul tancului și am luat-o repede la sănătoasa pe urmele camarazilor, cari începuseră să se îngrijoreze de soarta noastră. Locotenentul s'a repezit mai întâi la mine, că o să-mi facă raport să fiu pedepsit, că n'aveam voie să mă opresc și mai știu eu câte. Când a auzit că am aruncat trenul în aer și că pe deasupra am mai distrus și calea ferată de nu mai poate fi întrebuințată, a pufnit de râs și m'a bătut pe umăr. În schimb mi-a dat ordin să trec eu în fruntea micei noastre unități, ca să nu mai fac vreo poznă.

Am luat-o spre podul de cale ferată peste care trecusem cu câteva ore mai înainte. De data aceasta mi s'a înfundat însă. Când mă aflam la mijlocul podului, simt o sguduitură, tanchetul se ridică întocmai ca un cal care se sperie de ceva și rămâne înțepenită locului. Dasem peste o mină. Polonezii cari se aflau prin apropriere asta așteptau. Deabea ne dasem jos din mașină și au început să tragă în noi cu tot ce găsea la îndemână. Cu tunuri antiaeriene, cu mitraliere, carabine, ba chiar și cu grenate de mână. Se vede însă că erau emoționați, că nu prea nimereau.

Între timp au sosit la fața locului și camarazii noștri. Ce să-ți mai spun. A trebuit să urcăm tanchetul în auto-

camion, căci n'avea stricăciuni prea mari și am pornit-o spre casă.

Pentru asta am căpătat Crucea de Fer.

IV

Caporalul tanchist Karl Wagenknecht tăcu. Ochii îi străluciau însă la amintirea luptei care-i adusese atâta onoare. Își aprinse o țigare cu mâini tremurătoare de emoție. Întinse tabachera prietenului său: — Tot nu fumezi?

Klaus Georg dădu negativ din cap.

— Dar tu ce isprăvi ai făcut, Hupf?

Un tremur ușor se ivi în colțul buzelor lui Hupf. Spuse ezitând:

— Eu... eu... am fost repartizat din prima zi la coloana sanitară. Sunt „vizitiu" pe un automobil... atâta tot...

Karl Wagenknecht râse din toată inima:

— Nu mai lua lucrurile în tragic băiete. Dacă ai ști ce se vorbește despre noi! Ni se spune că luptăm în cutii de conserve și susțin că societățile de asigurare ne iau prime foarte mici, fiindcă nu riscăm să fim măcar sgâriați. Vorbe goale dragul meu! Nu trebue să te întristezi fără motiv. Principalul lucru este să fii singur convins că-ți faci cum trebue datoria că ești un om și jumătate.

— Păi tocmai asta mă supără, îl întrerupse indispus Klaus Georg.

De unde să știu că sunt un om și jumătate, dacă n'am ocazia să arăt ce pot. Ce dracu m'a făcut să merit porecla asta? În viața civilă am vândut medicamente contra bătăturilor și hârtie higienică, iar dela război încoace am fost vizitiu. Asta-i tot.

Mă, tu ești un om și jumătate! Băiatul acela cu plămânul străpuns de glonte este un om și jumătate! Eu însă... vizitiu de cai mecanici. Atât și nimic mai mult.

Cei doi tineri au rămas iarăși tăcuți o vreme, gândindu-se cu fețe serioase la cele ce-i așteptau. Coloanele de infanteriști cari treceau pe lângă ei nu reușeau să-i distreze. În zadar li se strigau glume și salutări. Răspundeau fără inimă. Karl spuse într'un târziu prietenului său:

— Hupf! sper că nu ești invidios că am căpătat Crucea de Fer...

Geffkens nu răspunse. Ajunseră în sat. Se îndreptă spre școală, unde fusese cu o zi mai înainte spitalul, dar steagul cu crucea roșie nu mai fâlfâia pe acoperiș.

— Nu, nu sunt invidios, spuse într'un târziu Hupf, ca și cum s'ar fi trezit din somn. Dar asta n'are nici o importanță. Ce-i mai grav e că unitatea mea a plecat și nu știu unde.

Un motociclist pe care-l întrebară, le spuse că unitatea de sanitari înaintase pe urma companiei.

— Dar tancurile?

— Tancurile sunt undeva în prima linie. Toți oamenii au fost trimiși în foc. Se anunță o zi grea. Se pare că polonezii au de gând să dea o lovitură. Artileria lor trage din zori.

— Unde-i focul mai mare? întrebă Karl.

— La Glavensk! răspunse surânzând motociclistul. Polonezul vrea să spargă acolo frontul. Mai aveți vreo douăzeci de kilometri.

— Hai la Glavensk! spuse atunci Karl lui Humpf. Unde este bucluc mai mare acolo este și unitatea mea.

— Bine, dar eu trebue să ajung din nou la coloana sanitară.

— Drace! E mai important să ajung eu la tancul meu.

Prietenii stăteau unul în fața celuilalt ca doi cocoși. Un subofiter care trecu întâmplător pe acolo se amestecă.

— Ce v'a apucat? Nu-i timp de discuție. Urcă-te sus în mașină și dă-i drumul. Coloana sanitară se află undeva în apropiere de Glavensk. Tot acolo vei găsi și tancurile tale. Nu mai stați ca proștii. Polonezii au început atacul dela miezul nopții și ne bârțuesc neîncetat. Avem nevoie de fiecare om.

— Dă-i drumul băiatule! strigă Karl atunci când subofițerul plecase. Ai auzit judecata lui Solo non? Ce mai stai. Ia-o spre Glavensk, unde suntem așteptați cu nerăbdare.

Motocicliștii pe cari îi întrebară spre a afla drumul le spuseră:

— Prima la stânga și apoi la dreapta.

Prin fața lor trecură trei tancuri, care au luat poziție la bifurcarea șoselelor. Din primul tanc eși un tânăr sublocotenent, care-i privi amuzat.

— Încotro voinicilor? Faceți o mică plimbare de dimineață?

— Mergem la Glavensk, domnule sublocotenent!

— Nu mă înnebuni? Păi știți unde este? — Scoase harta din buzunar și o cercetă cu amănunțime. — Eu nu văd nici un Glavensk. Te pomenești că ați greșit drumul! Cine v'a îndrumat pe aici?

— Niște curieri motocicliști!

— Probabil că ei știu. Eu nu sunt însă lămurit. Trebue să stau cu tancurile în punctul acesta și să păzesc șoseaua. Te pomenești că satul din spatele pădurii astea e Glavenk? Tot ce-i posibil. Sanitarul să înainteze în recunoaștere într'acolo, iar dumneata caporal rămâi aici. Luî nu i se va întâmpla nimic chiar dacă dă peste polonezi.

— Domnule sublocotenent, spuse atunci Karl speriat, unitatea mea este la Glavensk. Trebue să mă prezint imediat.

— Păi dacă trebue, trebue. Du-te cu Dumnezeu. Eu rămân însă aici.

Ofițerul se urcă înapoi în tanc. Cei doi camarazi se priviră o clipă.

— Ține pumnul Karl să nu pățim o rușine, spuse Klaus Georg pornind mașina.

De îndată ce trecură de bifurcație, tancurile d'spărură acoperite de un pâlc de arbori. In vale se ivi un sătuleț cu case acoperite cu stuh. Șoseaua era bună. Din depărtare se auzia un vuet surd.

— Măi băete, nu prea-mi miroase a război, pe aici, spuse Karl.

Hupf acceleră. In câteva minute se aflau în mijlocul satului... înconjurați de o mulțime de soldați înarmați.

— Stânga împrejur, strigară amândoi prietenii într'un glas. Era însă prea târziu.

— Pentru noi s'a terminat războiul, spuse amărât Karl.

V

In prima clipă, polonezii au fost atât de uluiți de neașteptata apariție a celor doi soldați germani, ca și aceștia la vederea lor.

In clipa următoare însă, un ofițer se repezi cu revolverul întins spre ei strigându-le cuvinte pe care cei doi nu le înțelegeau.

— Să știi că ăsta vrea ceva dela noi, spuse încet Karl. Apoi adresându-se politicos ofițerului dușman, îi spuse în germană, salutându-l:

— Vă rog să nu vă supărați, acesta este drumul care duce la Gluvensk? Avem treabă acolo și n'am vrea să întârziem.

Polonezul porni din nou potopul de cuvinte scrâșnite, dar zadarnic.

In cele din urmă chemă un soldat, care traduse celor doi dorința superiorului său.

Cei doi prieteni n'avură încotro și de voie de nevoie ridicară mâinile, cercetând însă în jur, dacă, doar vor găsi o scăpare.

— Coborâți! comandă cu răutate tâlmaciul.

Hupf și Karl săriră jos, în timp ce polonezii se dădură câțiva pași înapoi. Erau vreo două sute de soldați carii înconjurau, în timp ce din case soseau mereu alții înarmați până în dinți.

Din pragul unei case mai răsărite se auzi o comandă aspră. Prin mulțimea soldaților polonezi se deschise un drum. Tânărul ofițer se întoarse pe călcâie și ași în întâmpinarea unui ofițer mai vârstnic care se ivise elegant în prag. Avea haina plină de fireturi aurite și cizme de lac. Eleganța lui făcea să iasă mai în relief talul de nedescris al soldaților. Tânărul dădu raportul. Cel mai bătrân, un colonel se apropiă de prizonieri:

— Sunteți din avantgarda germană? întrebă el cu glas răgușit și într'o nemțească stricată.

— I-am explicat colegului dumneavoastră cum stă cazul,

spuse Karl calm. Avem treabă la Glavensk și v'am ruga să nu ne reținеți fără motiv. N'avem timp de pierdut!

Pe fața ostenită și distinsă a colonelului se ivi un zâmbet:

— Cred că va trebui să vă pierdeți cam multă vreme, căci sunteți prizonieri!

Se apropiă de cei doi camarazi și le cercetă grabnic buzunarele spre a vedea dacă n'au arme, apoi spuse tot în germană celui mai tânăr, care rămase cu arma în mână.

— Să fie închiși și transportați cu prima ocazie înapoia frontului.

Lui Hupf i se tăiară picioarele. Prizonier. S'a terminat războiul. S'a dus cu visul unei decorații. În timp ce camarazii vor lupta, vor sângera și vor învinge, el va sta închis într'un lagăr. Îi venea să plângă. Se stăpâni însă și când ceilalți se așteptau mai puțin izbucni violent:

— Protestez, domnule colonel. Sunt sanitar și mă aflu prin urmare sub protecția convenției dela Geneva. Pretind să fiu eliberat imediat sau cer să fiu scos la raportul domnului general.

— Ai înnebunit Hupf? spuse atunci mărâind Karl. Ce-ți vine să strigi așa la un ofițer?

Colonelul se opri locului și răspunse tot zâmbind:

— La raportul domnului general? Păi nu-i aici... e departe... poate tocmai la Glavensk unde vreți să mergeți voi. Și apoi..., continuă el cu glas aspru, aud foarte bine și nu-i nevoie să urli așa la mine.

— Am înțeles, spuse fără voie Geffkens salutând. Cu toate acestea protestez cu ultima energie împotriva acestei călcări a convențiilor internaționale. Pretind să fiu eliberat imediat. Veți regreta acest gest. Camarazii noștri pot sosi aci dintr'o clipă în alta și atunci...

— Mă amenințți? întrebă colonelul privindu-l drept în ochi. Am văzut că ești sanitar. Vei fi închis și-ți voi comunica ceva mai târziu hotărârea mea.

Se întoarse pe călcâie și se înapoiă în casă, ferindu-se ca nu cumva să calce într'o băltoacă cu frumoasele lui cizme de lac. Cei doi soldați fură închiși într'o cameră cu miros de mucegai. O sentinelă sta în fața ușii grele de stejar. Nu schimbau nici un cuvânt. Tristețea era apăsătoare.

— Asta a fost totdeauna visul meu! spuse Karl cu năduf. Dracu' să-i ia pe toți Polonezii cu Glavenaku lor cu tot. Și eu tot o să mă înapoiez la unitatea mea. Mi Hupf, mă... dar tu tot un om și jumătate ești. Ce ai mai sărgat la colonelul ăla elegant... strașnică treabă!

— Drac! spuse Hupf trist. N'a folosit la nimic. Bine ar fi fost de așa fi reușit!

— Dar tot ești un om și jumătate. Dacă scapi de aici poți să-i spui asta din partea mea ofițerului care a spus că eș pimpiriu.

— Lasă pălăvrăgeala Karl! Mare scofală am făcut! Prizonieri, închiși, mașina mi-au luat-o! Ce să-ți spun, sunt o grozavie ne oarbat. Mă pot felicita.

— Ia mai las-o Hupf! La urma urmii par'că eu stau mai bine ca tine? Și eu socot că sunt un om și jumătate. Ce votai să faci: doi contra douăsute? Nu-i rușine... mă și mi-e o foame, de-mi chiorăie maț̦ele. O fi prânzul.

— Amiaza? E după amiază, deșteptule!

Caporalul înjură și începu să dea cu picioarele în ușă:

— Foamea! strigă el din toate puterile.

Ușa se deschise imediat și în cadrul ei apăru tălmaciul, care-l privea mirat.

— Nu face sgomot: spuse el amenințător. Urmează-mă!

— Să te urmez? Eu?

Tălmaciul făcu semn că nu.

— Nu! Nu tu vine cu mine! Convenția dela Geneva.

Geffkens se ridică greoi. Îl dureau picioarele. Karl se prăbuși disperat pe un butuc.

— Noroc bălatule, îl șopti el trist. Dacă poți trimite-mi ceva de mâncare. Vreun pui fript, sau o rață de varză!

In piața satului se mai afla automobilul lui Hupf. Un polonez sta de pază, pe banchetă sta întins ofițerul care-i prinsese pe cei doi soldați germani. Alături de el se afla un tânăr locotenent în uniformă de cavalerist. Umblau la aparatul de radio care se afla în automobil. Nu se pricepeau însă.

— Nu știe fact aparat! spuse unul dintre ei. Arată! Geffkens roti manetele de ebonit, până ce acul se opri în dreptul cuvântului Berlin. Se auzi un pârâit ușor, apoi un glas

bărbătesc, care spunea „... şi pe voi toţi, pe care patria voastră germană nu vă uită!"

— ...pe care patria voastră germană nu vă uită, repetă tânărul locotenent polonez. Dece nu auzim şi noi la posturile noastre de radio asemenea cuvinte? Dece nu ni se spune şi nouă că patria noastră polonză nu ne uită. Noi auzim numai ştiri despre victorii şi suntem învinşi. Auzim discursuri înflăcărate, dar cei ce le ţin sunt de mult peste frontieră. Dece? Dece nu ni se spune că Polonia nu ne uită nici pe noi? strigă locotenentul iritat.

— Baron Prislovski, răsună atunci glasul colonelului din pragul casei. Te rog fără scene sentimentale. Rămâi la dispoziţia mea. Voi avea nevoie de serviciile dumitale. Cât despre dumneata, îi spuse el lui Hupf, vino cu mine.

VI

Colonelul reintră în casă urmat de Geffkens şi de locotenent. Aci se aşeză picior peste picior pe un fotoliu, în timp ce camaradul său rămase în picioare alături de el. Locotenentul avea o faţă simpatică de aristocrat, Geffkens rămase lângă uşă, alături de un soldat care sta cu revolverul în mână, gata să tragă la primul gest. Sanitarul era uimit de atenţia care i se dădea şi abea aştepta să audă cuvintele colonelului. Îi era foame, dar uitase cu totul de acest lucru. Nu se gândea decât la camaradul său care rămăsese închis în camera urât mirositoare şi la automobilul său care se afla în faţa uşii.

„Trebue să scap", îşi spuse Hupf. Şi aceasta îi părea o comandă.

— M'am gândit, spuse în cele din urmă colonelul lovind cu cravaşa în masă. — Ai dreptate. Te afli sub protecţia convenţiei dela Geneva. Automobilul va rămâne însă aici drept pradă de război.

Klaus Georg simţi un nod de bucurie care i se urca în gât. Era liber! Putea să revie în liniile germane. Spuse cu glas tare:

— Mulţumesc domnule colonel. Trebue însă să insist ca să mi se înapoieze şi maşina care aparţine coloanei sanitare.

— Stai la tocmeală în loc să fii mulțumit că-ți dau drumul? Aș putea să te trimit într'un lagăr, undeva prin mlaștinile Pripetului.

— Ar fi o călcare a dreptului internațional, spuse liniștit Hupf.

Tânărul locotenent zâmbi ironic și spuse ca pentru el: Parcă ar fi prima!

— Te rog foarte mult, domnule baron Prislovski..., interveni enervat colonelul și apoi mai spuse ceva în franceză ofițerului, care-i răspunse energic și gesticulând. Colonelul clătină încuiat capul și întorcându-se spre Geffkens îi spuse:

— Bine! Poți să iei și automobilul, ca nu cumva să creadă tânărul meu prieten, că sunt un tâlhar. Râse nervos și eși trântind ușa Geffkens îi privi pe baron și-i spuse salutându-l:

— Mulțumesc domnule Baron! Mai am însă o rugăminte...

— S'il vous plaît! ofițerul înclină capul.

— Prietenul meu, caporalul tanchist... Geffkens se bâlbâi. Polonezul isbucni în râs:

— Nu te trece cu măsura! Prizonierul celălalt este un soldat activ!

— Nici nu m'am gândit la ceva imposibil. Numai că n'a căpătat nimic de mâncare de azi dimineață!

Baronul înjură între dinți. „Stanjek!" strigă el furios în ușă apăru tâlmaciul, care înghiți umil insultele superiorului. Apoi făcu stânga împrejur și dispăru în grabă.

— Va căpăta de mâncare, spuse baronul germanului. Să nu poți povesti că toți polonezii sunt... sunt... Se opri, se întoarse spre fereastră și adăugă: Poți pleca!

Geffkens eși în grabă, temător să nu fie cumva chemat înapoi. Sări în automobil și porni în goana mare spre mișcarea soldaților polonezi, cari priveau în urma sa cu gura căscată. Abea când ajunse departe de sat se opri și-și șterse sudoarea de pe frunte. Aproape că nici nu-i venea să creadă că este liber.

Bucuria îi fu însă întunecată la gândul că bunul său prieten Karl a rămas prizonier. Cine știe dacă până la sosirea

trupelor germane, polonezii nu vor fi departe, iar bietul Karl într'un lagăr.

Klaus Georg rămase pe gânduri. Şi deodată îi trecu prin minte o idee nebunească, o trăznaie de necrezut, care-l făcu să râdă cu hohote. Fără ezitare întoarse maşina şi porni în goana mare înapoi spre sat. Ajuns în piaţă, găsi batalionul de vreo trei sute de oameni, gata să pornească în marş. Puştile erau făcute piramidă. Un glas furios se auzi în spatele sanitarului:

— Iar ai venit? Pe cine dracu' cauţi?

Era colonelul.

— Sunt sanitarul Geffkens; vin din partea domnului comandant al diviziei cu o misiune.

Sunând aceste cuvinte, Klaus Georg simţia fiori în spate şi genunchii i se muiară.

— Ce face?! Polonezul îşi scoase monoclul şi se apropie de sanitar, ca şi cum ar fi voit să se convingă că nu visează. Îşi cravasa cizmele de enervare. Soldaţii începuseră să murmure comentând întâmplarea în timp ce din depărtare se auzea vuetul surd al artileriei care trăgea.

— Urmează-mă! Colonelul porni înainte. Strigă apoi: — Baronul Prilovski la mine!

Când se aflară în car... cei doi Polonezi îl priviră uimiţi pe Hupf.

— Vorbeşte! spuse nerăbdător colonelul.

— Domnul general vă comunică următoarele: trupele germane au **încercuit** satul în cursul zilei şi vă cere să vă predaţi fără rezistenţă.

În caz contrar...

— În caz contrar..., spuse şi polonezul.

— În caz contrar se va vedea silit să ordone artileriei să radă satul de faţa pământului, spuse energic Geffkens în timp ce sudoarea îi picura de pe frunte.

Gura îi era uscată. Limba i se scămosase, iar inima-i bătea nebuneşte. Dacă cei doi nu pătrundeau sinistra farsă pregătită de sanitar, erau nişte dobitoci, nu ofiţeri. Niciodată nu se simţise Hupf mai stingherit.

Cei doi Polonezi se consfătuiau în şoapte. Colonelul îl privi pieziş pe Geffkens apoi îi **spuse:**

— Dece n'a trimes generalul un ofițer să trateze predarea?

Dar Geffkens era pregătit:

— Domnul general știa că am mai făcut drumul odată și că am vorbit cu dumneavoastră și atunci a socotit că e cel mai nimerit lucru să mă trimită pe mine.

Explicația fu pe placul celor doi ofițeri. Numai baronul era deplin satisfăcut:

— De unde știi la urma urmii că domnul acesta este colonel?

— Avem informațiuni..., spuse Klaus Georg cu glas scăzut, ca și cum ar fi divulgat ceva foarte însemnat.

— Informațiuni? Colonelul sări depe scaun. — Ți-am spus eu baron Prislovski că suntem înconjurați de spioni? Iată că au informațiuni despre tot ce facem? Spioni! Numai spioni!

Continuă să vorbească tânărului cavalerist în limba franceză. Acesta se întoarse în cele din urmă spre Geffkens:

— Și dacă nu capitulăm?

— Domnul general se va vedea silit să dea ordin de deschidere a focului artileriei! spuse energic Hupf.

Fața baronului era roșie ca para focului.

— Vom lupta! Vom ataca și ne vom deschide drum!

— Fără sentimentalisme, baron Prislovski, interveni colonelul. Se apropiase de masă și desfășură o hartă. — Apropie-te!

Baronul, urmat de Geffkens se apropie de masă. Primul lucru pe care-l văzu sanitarul fu cuvântul Glavensk înscris pe harta poloneză. Colonelul spuse:

— Lupta dela Glavensk continuă. Nu înțeleg cum suntem înconjurați, în cazul acesta!

Germanul își șterse fruntea de sudoare:

Trupele noastre au spart frontul la Glavensk și au făcut jonctiunea cu forțele care veneau dinpre nord, spuse el fără ezitare. „Tot proști sunt", gândi el.

Colonelul străbătea agitat odaia. Apoi se opri și spuse gemând:

— Războiul acesta a fost o nenorocire!

Voi să mai spule ceva, dar baronul interveni energic:

— Vom lupta; anunță pe generalul dumitale că nu capitulăm. Vom sparge încercuirea și apoi...

— ...și apoi, domnule Baron? spuse sarcastic colonelul. Se întoarse spre Geffkens și-i spuse cu glas funerar:

— Nu pot trata capitularea cu un sanitar. Domnul general să trimită un domn ofițer. Mă voi hotărâ între timp.

— Să nu trimită pe nimeni. Nu ne predăm, strigă iritat cavaleristul. Se repezi la colonel și-i vorbi vreme îndelungată, strigă, bătu cu pumnul în masă, dar zadarnic. Colonelul se întoarse încă odată spre Geffkens:

— Rămâne așa cum am hotărât! Astept peste patruzeci și cinci de minute un ofițer german. Poți pleca!

Geffkens părăsi în goană odaia, sări în mașină și porni cu mare viteză afară din sat.

— Doamne, Doamne, se ruga el, fă ca tancurile să mai fie la răscruce!

VII

Tânărul sublocotenent tanchist sta sprijinit de mașina sa și privea amuzat șoseaua. Un automobil al crucii roșii se opri exact în fața sa, iar un soldat sanitar sări dela volan și luă poziție.

— Ei, cum a fost excursiunea? întrebă amuzat sublocotenentul. Te-ai distrat bine?

— Domnule sublocotenent, spuse găfâind Geffkens. Polonezii! Trei sute de soldați... un colonel... un baron... domnule sublocotenent.

— Ce face amice? Unde sunt polonezii?

— Acolo... în sat...

— Ei și.

— Vor să se predea!

Sublocotenentul îl ocoli prudent pe Hupf, apoi se opri în fața sa și dădu milos din cap:

— Dacă îmi spui acuma și că dumneata ești Moș Crăciun, atunci cred ce mi-ai povestit!

Klaus Georg Geffkens luă poziție și raportă în ordine întreaga sa aventură.

— Ai auzit, domnule subofițer? spuse atunci sublocotenentul. Noi suntem dolspreze oameni și avem trei tancuri, iar acolo în sat trei sute de polonezi bine înarmați, cu mitraliere și tunuri antitanc. Dacă reușim să dăm lovitura asta, atunci tânărul acesta cum te numești? — Geffkens? — ei bine atunc tânărul sanitar Geffkens va avea Crucea de Fer. Voi raporta domnului general cazul!

Se întoarse nerăbdător și strigă:

— Conducătorii de tancuri la mine!

Doi oameni îmbrăcați în negru se apropiară în pas alergător. Ofițerul se gândi o clipă apoi spuse serios:

— N'am timp să vă dau explicații amănunțite. Executați ordinele mele întocmai. Geffkens, dumneata pune un steag alb în fața mașinii și mă vei conduce în sat. Subofițerul Hendrich mă va urma cu un tanc și va opri la intrarea satului, așa ca să poată fi văzut. Wernicke! Dumneata ocolește pădurea și treci în partea cealaltă a satului, fără să fi observat de dușman. Ajuns acolo tragi câteva salve de mitralieră, așa ca să se creadă că se dă o luptă. Ai numai douăzeci și cinci de minute spre a ajunge la post. Grăbește-te! Al treilea tanc rămâne locului pentru a ne acoperi retragerea. Mai aveți de pus vreo întrebare? Atunci porniți; fără întârziere la posturi!

Sublocotenentul scoase ceasul și marcă ora. Ardea de nerăbdare. Cerceta mereu ceasul. Geffkens era emoționat.

— Numai de nu l-ar fi dus pe prietenul meu undeva mai în interior.

— Să sperăm că nu, spuse distrat ofițerul.

Închise apoi capacul ceasului și spuse:

— E timpul să pornim.

Mașina se puse încet în mișcare, spre a da posibilitate tancului s'o urmeze în voie.

VIII

Subofiterul Wernicke condusese cu o viteză nebună spre postul de luptă care-i fusese indicat de superiorul său. Trecuse peste ogoare abea arate, peste livezi și printr'un pârâu ajungând cu bine în spatele satului. Aci începură să tragă

cu toate armele de care dispuneau, spre a da celor din sat iluzia unei lupte. Trei oameni făceau atâta zgomot de par'că ar fi fost vorba de o companie întreagă care era angajată în luptă.

— Auzi domnule baron Prislovski, spunea între timp în sat colonelul tânărului cavalerist. — Auzi zgomotul luptei? Te întreb ce mai avem de făcut? Ce mai putem face?

Cavaleristul privi drept în ochii superiorului său. Nu mai căuta să-și ascundă disprețul și ura:

— Să luptăm! Să încercăm să rupem încercuirea!

— Să luptăm! Să atacăm și să cădem glorios în fruntea batalionului acesta sărman numai de trei sute de oameni!

Colonelul străbătu enervat odaia, după care se opri în fața aghiotantului său:

— Ce-i cu dumneata Prislovski? Nu mai știi să judeci limpede? Nu înțelegi ce s'a întâmplat? Gata! S'a terminat cu noi, cu Polonia! Acuma vrei să mai lupți? Acuma?

— Da! Tocmai acuma! Întoarse spatele colonelului și priviră afară, unde se aflau soldații în fața piramidelor de arme. Dar dumneata nu înțelegi lucrurile astea

domnule colonel. N'ai trimis măcar patrule spre a vedea care este puterea inamicului din spatele nostru.

Nici n'ai idee că trebue să faci așa ceva. Și ăsta-i ofițer! Doamne Dumnezeule!

Colonelul se făcu că nu ia în seamă insulta. Abea atunci când se auzi o mașină care se oprise în fața casei, spuse cu glas șuerător:

— Eu sunt comandantul unității! Dumneata n'ai altceva de făcut decât să dai ascultare ordinelor mele! Atât și nimic mai mult!

Un soldat deschise ușa și raportă ceva cu glas tare.

— Să poftească, spuse colonelul.

In cameră intră sublocotenetul german urmat de Geffkens.

— Am onoarea să mă prezint: sublocotenentul Arnim. Vin din partea domnului comandant al diviziei...

— Mulțumesc domnule sublocotenent. Îl întrerupse colonelul. Știu totul dela sanitarul care vă urmează. Mă predau... Nu văd ce rost am mai avea rezistența mea...

Un râs strident se auzi dinspre fereastră. Tânărul baron sta sprijinit de pervaz și rădea. Se opri brusc, se apropiă de colonel și-i spuse drept în obraz:

— Nu ești ofițer!

Scoase apoi fulgerător un revolver din buzunar și-și sbură creerii.

Se prăbuși la pământ ca un sac gol't brusc.

Ofițerul german duse serios mâna **la beretă** și salută, apoi ieși din cameră fără să arunce măcar o privire colonelului.

Polonezul dădu câteva ordine oamenilor săi. Înșiruiți în fața armelor n'aveau **să facă** mai mult de trei pași spre a fi stăpâni pe situație. Nimeni nu făcu însă acești pași. Un tânăr sublocotenent german și un soldat sanitar erau stăpânii situației.

In schimb apăru dintr'un salt caporalul tanchist Wagenknecht.

— Ajutor! Un strigoi! strigă el îmbrățișându-l pe Hupf. Drace, Hupf, ești un om și jumătate! spuse el cu ochii plini de lacrimi.

Puse apoi mâna pe o carabină poloneză și luând poziție în fața sub'ocotenentului, raportă:

— Caporalul tanchist Wegenknecht! Ordonați!

In toiul nopții sosi la comandamentul diviziei o coloană de oameni cu aspect b'zar. Erau vreo șase tanchiști morți de oboseală, care escortau trei sute de prizonieri polonezi. In urma coloanei venea un automobil sanitar, în care se afla un soldat și un sub'ocotenent tanchist.

— Asta-i nemaipomenit, domnule sublocotenent! spuse comandantul d iv'z'ei după ce ascultase raportul ofițerului. Un sanitar neinarmat face trei sute de prizonieri! Omul ăsta își merită Crucea de Fier.

Un aghiotant aduse îndată o cutiuță în care se afla decorația.

— Dar unde este eroul nostru?

Klaus Georg Geffkens se afla în automobilul său. Încrucișase mâ'n'le pe volan, își sprijinise capul de ele și dormea. Când o ordonanță încercă să-l scoale spre a-l duce ecs în cabinet, Hupf își ridică greoi privirile turburi și spuse:

— Lăsați-mă dracului să dorm și eu o clipă! De trei zile n'am mai închis un ochiu!

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ "CAROL I" PERIODICE
Record Bonaț: Decembrie 2012
Purcărete Emil
born [illegible], 1949

In curând apare

COLECȚIA

Aventuri din toată lumea

In primul număr

MUNȚII IN FLĂCĂRI

de celebrul scriitor mondial

KARL MAY

Autorul celor mai palpitante romane de aventuri extraordinare ca: WINETU, PUSTIUL SAHAREI, etc. etc.

Karl May, povestitorul nenumăratelor sale călătorii aventuroase pe pământuri necunoscute, îmbinând realul și logicul cu fantezia, a scris acest roman de acțiune

MUNȚII IN FLĂCĂRI

Ce trebue cetit de toată lumea tineri și vârstnici.

EDITURA PODEANU

A APĂRUT

DEMONAX

Captivant — Instructiv

Palpitant

In fascicola No. 11 cititorii vor găsi un amplu rezumat al numerelor precedente, care le vor îngădui să citească în continuare acest extraordinar roman pentru tineret.
In fascicola No. 11, intitulată,

Cucerirea Gibraltarului

Cititorii vor fi captivaţi până la ultima filă de aventurile echipajului PESTELUI SBURATOR

— Editura Podeanu —

EDITURA PODEANU

lansează, în exclusivitate, cea mai nouă, interesantă, captivantă și instructivă colecție pentru tineret.

POVESTIRI DE RĂSBOIU

1. ȘOIMII DE OȚEL.

O palpitantă aventură a doi prieteni din copilărie, azi camarazi de escadrilă.

2. ÎN VÂLTOAREA LUPTEI

Eroica aventură a unui frunțaș sanitar german care reușește să captureze singur un batalion polonez.

3. MISIUNEA LOCOTENENTULUI FARBEL

Isprăvile unui locotenent de aviație care este înconjurat de dușmani, împreună cu mica sa trupă de soldați. Datorită curajului său, reușește totuși să se salveze.

4. SALVAT DIN GHIARELE DUȘMANE

Zile de luptă în linia întâi a frontului.

---

32 de pagini plus o copertă în culori. **Lei 7 ex.**

„TIPAR L. ROMÂNESC" S. A., Strada 15.